

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **MEZ, a.s.**, IČO: 25309331
sídlem Nedvědice 20, 592 62 Nedvědice
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Bortelem
sídlem Mezířka 775/1, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024, č. j. 26200/24/5200-11433-713223

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen

„správce daně“), dodatečný platební výměr ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4167040/23/3004-51522-704605, kterým byla žalobci za zdaňovací 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 doměřena daň z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) ve výši 1 073 880 Kč a stanoveno penále k úhradě ve výši 214 776 Kč.

2. Žalobce podal daňové přiznání na DPPO za zdaňovací období roku 2020, přičemž na řádku 162 daňového přiznání vykázal částku související s rozpuštěním rezervy ve smyslu § 23 odst. 3 písm. c) bod 3. zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). O tuto částku si žalobce snížil základ daně. Správce daně provedl u žalobce daňovou kontrolu, během níž vyzval žalobce k prokázání, že k rozpuštění rezervy spolu se snížením základu daně došlo v souladu se skutečností, že dřívější tvorba rezervy byla vyloučena ze základu daně. Podle názoru správce daně žalobce tuto skutečnost neprokázal, neoprávněně si tedy snížil základ daně.
3. Žalovaný se se závěrem správce daně v žalobou napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce daně zrušil.
5. Žalobce namítá, že žalovaný posuzoval skutkový stav izolovaně, neboť se zaměřil pouze na posouzení řádku 162 daňového přiznání, aniž by zkoumal provedené důkazy ve všech souvislostech ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Pokud by své povinnosti dostál, zjistil by, že účetní operace rozpuštění rezervy byla daňově neutrální, neboť žalobce nejprve zvýšil svůj hospodářský výsledek (tedy i základ daně) o částku rozpuštěné rezervy, a následně tento účetní výnos odečetl od základu daně. Žalovaný měl vycházet z jednotlivých daňových přiznání za roky 2008 a 2011 až 2019, z nichž je patrné, že žalobce vylučoval rezervu na řádku 40 v nezměněné podobě. Rozpuštění rezervy měl žalovaný hodnotit taktéž ve vazbě na strukturu příjmů na řádku 10 daňového přiznání, které vychází z žalobcem doloženého výkazu zisků a ztrát.
6. Správce daně taktéž porušil § 92 odst. 4 daňového řádu tím, že ve výzvě ze dne 7. 12. 2022 žalobce vyzval k prokázání skutečností, jež mohl zjistit z vlastní úřední evidence. Žalobce současně neměl povinnost archivovat daňová přiznání staršího data, jejich předložení po něm správce daně požadoval. Žalobce má taktéž za to, že prostřednictvím účetního dokladu ze dne 31. 12. 2020, č. 0003/00004, ve spojení s daňovými přiznáními od roku 2011 prokázal splnění podmínek pro snížení základu daně. Správce daně ve výzvě neuvedl, proč účetní doklad hodnotil jako nevěrohodný, neúplný, neprůkazný či nesprávný. Argumentace žalovaného a správce daně je taktéž vzájemně rozporná.
7. Žalovaný nesprávně aproboval přístup správce daně popírající zásadu legitimního očekávání a právní jistoty. Správce daně totiž vyzval žalobce k doložení tvorby a účtování o rezervě před více jak 20 lety, přestože měl k dispozici doklady o tom, že žalobce mezi lety 2008 až 2019 kontinuálně vykazoval rezervu ve stejné výši, čímž prokázal svá tvrzení s dostatečnou mírou pravděpodobnosti (žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na

www.nssoud.cz). Správcem daně vymezené pochybnosti se pak pro žalobce staly nevyvratitelné, neboť nedisponoval účetními doklady z roku 2001.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále setrvává na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami žalobce, které nadto považuje za obsahově totožné s námitkami odvolacími. Proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž námitky žalobce shledává nedůvodnými.
9. Žalovaný zdůraznil, že v daňovém řízení se žalobci nepodařilo prokázat, že částka 5 651 292 Kč rozpuštěné rezervy byla v minulosti tvořena jako nedaňový náklad a že byla od vzniku rezervy vždy vylučována na řádku 40 příslušných daňových přiznání. Žalobce sice doložil účetní doklad o rozpuštění rezervy, ten ale sám o sobě není dostatečným důkazem k unesení důkazního břemene, neboť nepřináší informace o způsobu, rozsahu a důvodech tvorby rezervy. Obdobné platí i pro daňová přiznání z let 2012 až 2019. Z nich vyplývá, že ostatní rezerva byla vykazována stále ve stejné výši, tedy nebyla tvořena, nebyly žádné náklady, které by bylo třeba prostřednictvím řádku 40 příslušného daňového přiznání vyloučit ze základu daně. Žalobce mohl důkazní břemeno unést jakýmkoliv způsobem, argumentace ohledně archivování starších účetních a daňových dokladů není podle žalovaného důvodná. Výzva k prokázání skutečností nebyla v rozporu s § 92 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný připustil, že zákon neupravuje žádnou archivační lhůtu pro archivaci daňových přiznání žalobcem, na druhou stranu je to ale právě žalobce, kdo musí prokázat splnění zákonných podmínek pro daňovou neuznatelnost rozpuštění rezervy, přičemž pokud ke splnění podmínek mělo dojít v minulosti, sahá logicky důkazní břemeno žalobce až do okamžiku vzniku rezervy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2024, č. j. 5 Afs 125/2022-37). Nepostačí prokázat pouze pravděpodobnost takového jednání. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu tvrdí, že v posuzované věci správce daně dostatečným způsobem specifikoval své pochybnosti ohledně tvorby a účtování o rezervě ze strany žalobce, čímž přenesl důkazní břemeno zpět na žalobce. Žalovaný neshledává rozpory mezi výzvou správce daně ze dne 7. 12. 2020 a údaji v tabulce uvedené v bodě 33 napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Podstatou sporu je, zda žalobce v daňovém řízení prokázal, že byl oprávněn snížit si výsledek hospodaření (základ daně) o částku související s rozpuštěním účetní rezervy, jejíž předchozí tvorba nebyla uplatněna jako daňově účinný náklad.
12. Pro případ vysokého očekávatelného nákladu, který může negativně ovlivnit výsledek hospodaření, si podnikatelé mohou vytvářet rezervy. Rezervy se účtují na vrub nákladů, čímž dochází ke snížení výsledku hospodaření běžného účetního období ve prospěch budoucích účetních období, ve kterých dojde k očekávanému zvýšení nákladů a rozpuštění rezervy na jejich uhrazení (§ 26 odst. 3 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 57 vyhlášky č. 500/2002 Sb.).

13. České daňové právo rozlišuje z hlediska daňové účinnosti dva typy rezerv. První jsou rezervy zákonné, které vymezuje § 24 odst. 2 písm. i) ZDP ve spojení se zákonem č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Tento typ však není pro projednávání případ relevantní, což není mezi účastníky sporné.
14. Druhý typ představují tzv. účetní rezervy, jejichž tvorba není daňově účinná. Dle § 23 odst. 3 písm. c) bod 3. ZDP lze výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji snížit „o částky související s rozpouštěním rezerv a opravných položek, jejichž tvorba nebyla pro daňové účely výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, pokud jsou podle zvláštního právního předpisu zaúčtovány ve prospěch nákladů nebo výnosů“. Odkazovaným zvláštním právním předpisem je zákon o účetnictví. Typickým příkladem tohoto typu rezerv jsou rezervy na důchody, na dovolené či (jako v nyní projednávaném případě) na soudní spory.
15. Tvorba účetní rezervy není daňovým nákladem, v daňovém přiznání se proto tento čistě účetní náklad uvádí na řádku 40 II. oddílu a nesníží se jím tedy základ daně [§ 23 odst. 3 písm. a) ZDP]. Daňový subjekt proto v roce tvorby účetní rezervy zvýší svůj základ daně, resp. bude vyšší než výsledek hospodaření dle účetnictví. Naopak v roce, ve kterém nastane očekávaný skutečný náklad, rozpustí daňový subjekt účetní rezervu a získanou částku uvede na řádku 162 II. oddílu daňového přiznání. Jak vyplývá z citovaného § 23 odst. 3 písm. c) bod 3. ZDP, o tuto částku lze následně snížit základ daně v roce rozpuštění rezervy (srov. VYCHOPENĚ, J. *Meritum Daň z příjmů 2024*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).
16. Lze proto obecně přisvědčit žalobci, že účetní operace rozpuštění účetní rezervy je daňově neutrální. Částku, o kterou je v roce rozpuštění účetní rezervy zvýšen hospodářský výsledek (a tedy základ daně), lze totiž uplatnit jako daňově účinný náklad, o který se základ daně naopak sníží. Aby ale daňový subjekt mohl tímto způsobem částky související s rozpouštěním účetních rezerv uplatnit, musí prokázat, že účetní rezervu skutečně tvořil jako daňově neúčinnou. Alternativním vysvětlením totiž může být, že si daňový subjekt pouze v zájmu snížení základu daně „vymyslí“ účetní rezervu o stejné výši, o kterou si v daném roce zvýšil výsledek hospodaření. Jak správně uvedl žalovaný, účetní doklad o rozpuštění rezervy není sám o sobě dostatečný, nepřináší totiž informace o způsobu, rozsahu a důvodech tvorby rezervy.
17. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu „[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních“. Obecně lze říci, že daňový subjekt má v rámci daňového řízení povinnost prokázat skutečnosti, které sám tvrdí. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz náleze ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.
18. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení

přítom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z výše citovaného § 23 odst. 3 písm. c) bod 3. ZDP.

19. V rámci daňové kontroly se správce daně dotazoval žalobce právě na podklady k tvorbě a rozpuštění účetní rezervy ve výši 5 651 292 Kč. Žalobce v odpovědi ze dne 11. 7. 2022 (příloha A9 daňového spisu) uvedl, že „se jedná o účetní rezervu vytvořenou mimo jiné na výdaje na soudní spor (č. j. 10C 89/2002-659), který od roku 2000 posléze vedl Bc. Ing. J. B., narozen X, bývalý zaměstnanec Fondu národního majetku proti společnosti MEZ, a.s. o zaplacení mzdových prostředků z roku 2001 vyplývajících z domnělého pracovního poměru ve společnosti MEZ, a.s. z roku 2001. Vleklý soudní spor probíhal až do roku 2019. Z tohoto důvodu byla účetní rezerva rozpuštěna v roce 2020“. Správce daně na toto vyjádření reagoval ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 7. 12. 2022, č. j. 4850370/22/3004-60561-711106. Zmínil, že z předchozích daňových přiznání žalobce vyplývá, že od roku 2013 byla výše účetní rezervy neměnná. Žalobce pouze vysvětlil, k jakému účelu byla účetní rezerva tvořena, avšak nedoložil od kdy. Nedoložil ani stav rezervy ke konci jednotlivých účetních období a neprokázal ani její vyloučení z daňových nákladů prostřednictvím daňových přiznání. Nepředložil ani vnitřní předpis upravující způsob tvorby a používání rezervy.
20. Na výzvu ze dne 7. 12. 2022 žalobce reagoval podáním ze dne 30. 1. 2023 (příloha A20 daňového spisu) v němž uvedl, že „porovnáním daňových přiznání a Rozvah v daném období je prokázáno, že náklady související s tvorbou ostatní rezervy byly vždy vyloučeny na ř. 40 v příloze č. 1 II. oddílu. Navíc dle zprávy o kontrole daně z příjmů právnických osob za rok 2007, č. j. 10379/10/295930706871, finanční úřad nezjistil pochybnosti o tvorbě a vyloučení ostatních rezerv“. V podání ze dne 16. 3. 2023 žalobce uvedl, že „v roce 2003 nebyla tvořena ostatní rezerva. V roce 2004 byla tvořena ostatní rezerva ve výši 916 368 Kč, která byla vyloučena na ř. 40 DP v oddílu finančních rezerv ve výši 916 368 Kč. V roce 2005 byla tvořena ostatní rezerva ve výši 1 423 018 Kč, která byla vyloučena na ř. 40 DP v oddílu finančních rezerv ve výši 1 423 018 Kč. V roce 2006 nebyla tvořena ostatní rezerva. V roce 2007 byla tvořena ostatní rezerva ve výši 363 tis. Kč. Na toto období proběhla daňová kontrola. V roce 2008 nebyla tvořena ostatní rezerva. Došlo ke snížení rezervy ve výši 2 455 tis. Kč. Od roku do konce roku 2020 nebyla tvořena ostatní rezerva“. V podání ze dne 21. 4. 2023 (příloha A28 daňového spisu) pak své tvrzení doplnil o daňové přiznání z roku 2004, 2005 a 2007, která měla prokazovat tvorbu příslušných finančních rezerv. Žalobce dále uvedl, že účetnictví za rok 2008 nedohledal.
21. Správce daně ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 17. 5. 2023, č. j. 2879909/23/3004-60561-712203, uvedl, že má pochybnosti, zda zrušená účetní rezerva byla tvořena jako nedaňová. Dále zrekapituloval, jaké podklady má v současné době k dispozici. Žalobce v podání ze dne 13. 6. 2023 zopakoval některá tvrzení, dále doložil rozvahy za roky 2004, 2005, 2006 a 2008 (příloha A34 daňového spisu).
22. Žalovaný v tabulce v bodě 33 napadeného rozhodnutí přehledným způsobem shrnul „vývoj“ účtování o rezervách ze strany žalobce, jak vyplynuly z podkladů obsažených ve správním spise. Krajský soud se plně ztotožňuje s hodnocením žalovaného v bodech 35 a 36 napadeného rozhodnutí, že ohledně tvorby jednotlivých rezerv existují zjevné nesrovnalosti. Byť žalobce v rozvahách za roky 2002 a 2003 vykázal ohledně ostatních rezerv vždy částku 0 Kč, a sám v průběhu daňové kontroly tvrdil, že až v roce 2004 tvořil rezervu o výši 916 368 Kč, přesto v rozvaze za rok 2004 vykázal stav ostatních rezerv ve výši 6 321 000 Kč. Žalovaný současně upozornil, že žalobce mezi rokem 2002 až 2020, kdy dle svého tvrzení vytvářel rezervu na soudní výdaje, na řádce 40 jednotlivých daňových přiznáních vyloučil z daňových nákladů (při tvorbě účetních rezerv) pouze částku ve výši 4 395 000 Kč. Tato

částka tedy neodpovídala částce 5 651 292 Kč, kterou si uplatnil na řádku 162 daňového přiznání v roce 2020 pro snížení základu daně.

23. Krajský soud nesouhlasí s žalobcem, že by správce daně výzvami o prokázání skutečností porušil § 92 odst. 4 daňového řádu. Správce daně opakovaně žalobce upozorňoval, že nedoložil podklady o tvorbě účetní rezervy v roce 2001, přičemž krajský odkazuje taktéž na sdělení o dosavadním průběhu daňové kontroly ze dne 18. 7. 2023 (příloha A36 daňového spisu), kde správce daně na straně 7 upozornil, že žalobce v rozvaze k 31. 12. 2001 vedl „ostatní rezervu“ v běžném i minulém účetním období ve výši 4 788 000 Kč. Pokud žalobce tvrdil, že od roku 2000 tvořil rezervu ve výši 5 651 292 Kč na soudní spory, tyto částky vzájemně neodpovídaly. Pochybnosti správce daně proto krajský soud považuje za opodstatněné. Správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť označil konkrétní skutečnosti, které buďto žalobce ke svým tvrzením nedoložil, či v nichž bylo lze shledat oprávněné pochybnosti. Správce daně dostal požadavkům § 92 odst. 4 daňového řádu pro přenesení důkazního břemene zpět na žalobce, jak je vyložil Nejvyšší správní soud ve své judikatuře.
24. Nedůvodná je i žalobní argumentace ohledně lhůt pro archivaci daňových přiznání. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu byl žalobce povinen prokázat všechny skutečnosti, které uváděl v daňovém přiznání. Jestliže si snižoval základ daně dle § 23 odst. 3 písm. c) bod 3 ZDP, musel být bez pochybností schopen prokázat, kdy a jak tvořil účetní rezervu, včetně toho, že částka rozpuštěné rezervy souvisela s řádným účetním postupem. Žalobce vlastním tvrzením, že „se jedná o účetní rezervu vytvořenou mimo jiné na výdaje na soudní spor“ trvající od roku 2000 do roku 2019, sám sebe uvrhl do důkazní nouze, pokud nedokázal doložit takto staré účetní doklady. Žalobce byl účetní doklad o rozpuštění rezervy ze dne 31. 12. 2020, č. 0003/00004, povinen „spárovat“ s účetními doklady prokazujícími tvorbu účetní rezervy. To se mu, prý z důvodu plynutí času, nepodařilo.
25. Odkaz na první právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 23/2018-37 pak není opodstatněný, neboť žalovaný a správce daně zdůvodnili, proč přetrvávají pochybnosti o tom, zda žalobce rozpuštěnou účetní rezervu vytvořil jako daňově neúčinný náklad v souladu s § 23 odst. 3 písm. c) bod 3 ZDP. Nelze rozhodně hovořit o tom, že žalobce unesení důkazního břemene prokázal s dostatečnou mírou pravděpodobnosti. Jak správce daně taktéž soustavně žalobce upozorňoval, v souladu se zákonem o účetnictví, vyhláškou č. 500/2002 Sb. a Českými účetními standardy pro podnikatele č. 004, mají účetní jednotky tvořit účetní rezervy podle vnitřního předpisu, výši vytvořených rezerv ověřovat při pravidelné inventarizaci a vést o tom analytické účty. Daňové orgány tedy po žalobci nevyžadovaly nesplnitelnou povinnost, naopak šlo o účetní doklady, které měl žalobce (pokud chtěl řádně účtovat o účetních rezervách) povinnost vést. Žalovaný k tomu v bodě 44 napadeného rozhodnutí příhodně citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 125/2022-37.
26. Žalobce tyto pochybnosti nerozptýlil pomocí daňových přiznání za roky 2008, 2011 až 2019, a pomocí rozvah za roky 2008, 2011 až 2019, neboť z nich je pouze zřejmé, že žalobce udržoval určitou výši účetních rezerv v účetnictví. Krajský soud z toho důvodu neprováděl pro nadbytečnost důkaz rozvahami za roky 2009 a 2010, ani dalšími listinami, neboť žalobce pomocí nich chtěl prokazovat tutéž skutečnost, která však byla mezi účastníky nesporná a která zároveň nemohl ovlivnit přezkum napadeného rozhodnutí.

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil žalobcově argumentaci. Žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že částku rozpuštěné účetní rezervy vytvořil jako daňově neúčinný náklad ve smyslu § 23 odst. 3 písm. c) bod 3 ZDP. Neprokázal tedy, že si o tuto částku mohl snížit základ daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. června 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu